

ufornødent, men det, som for mig stod som saa utvivlsomt, at jeg ansaae det for min Pligt, at henlede Thingets Opmærksomhed derpaa, det var, at det ikke kunde bestaae med Grundlovens § 23 „at overlade et Grændsespørgsmaals Afgjørelse“ til Voldgiftskjendelse uden Rigsdagens Samtykke. Jeg maa bede om, at mine Ord blive opfattede skarpt og bestemt saaledes som de ere stillede; den ærede Formand har uden min Tilskyndelse eller Opfordring i Formiddags gjort den ærede Justitsminister opmærksom paa en formeentlig Misforstaaelse af mine Ord, og jeg tør maaffee veri see en Borgen for, at Ordene rettelig maae forstaaes saaledes, som jeg har forstaaet dem. Jeg skal forklare dette noget nærmere. Jeg anseer det for utvivlsomt, at § 23 i Grundloven ikke kan blive uanvendelig, fordi der i Formen er Tale om en Grændse-Regulering. Dersom man overlader Afgjørelsen af et Grændsespørgsmaal til en Voldgiftskjendelse, saa ligger deri forud Muligheden af en Afstaaelse. En Afstaaelse maa det jo nemlig i Virkeligheden kaldes, naar man binder sig til enhver Afgjørelse af Voldgiftsmanden og Voldgiftskjendelsen afviger fra den Paaastand, der angives til Voldgiftskjendelse. Naar Regjeringens Paaastand bifaldes af Voldgiftsmandene, ja da er der ingen Afstaaelse, men naar man virkelig overlader en, om ikke tvivlsom saa dog omtvistet Sags Afgjørelse, til en Voldgiftskjendelse, saa ligger deri et Samtykke til at acceptere som bindende en Afgjørelse, der er forskjellig fra den Paaastand, man har opstillet; thi ellers overlod man ikke Spørgsmaalet Afgjørelse til en Voldgiftskjendelse. Altsaa siger jeg, fordi der i Formen er Tale om en Grændseregulering, saa kan ikke Grundlovens § 23 derved blive uanvendelig, thi overlod man virkelig Afgjørelsen til en Voldgiftskjendelse uden Forbehold, saa har man derved ogsaa forud vistnok betingelsesviis, eventuelt, men lige bindende givet sit Samtykke til en Afstaaelse, man har eventuelt paalagt Staten en bebyrdende Forpligtelse, nemlig at anerkjende en Afgjørelse, der ei stemmer med dens Retsanknuelse, og det kan man ei gjøre uden Rigsdagens Samtykke. Jeg har aldeles ikke indladt mig paa Spørgsmaalet om, hvorledes eller hvornaar dette

Rigsdagens Samtykke skulde tilveiebringes, dette har jeg reent holdt udenfor. Jeg har ikke taget alle de forskjellige Muligheder, der her frembyde sig, men jeg har taget et Spørgsmaal ganske klart og simpelt, hvor det forekom mig, at Udenrigsministerens Udtalelse havde afviist Anvendelsen af Grundlovens § 23. Nu veed jeg vel, at der maaffee er flere, som mene, at man ikke saa noie behøver at lægge Mærke til, hvad der siges her i Thinget og hvad der siges af en enkelt Minister. Jeg maa imidlertid dog dertil svare, at iblandt de mange gode Sider, saa er det en af de mislige ved en fuldstændig Protocollering, Trykning og Offentliggjørelse af de Forhandlinger, som her finde Sted, at der lægges meget Mærke til, hvad der siges fra de forskjellige Ministres og Medlemmers Side heri Thinget. Der lægges megen Vægt paa den Tausshed, hvormed Uttringer optages, og under saadanne Omstændigheder kan jeg idetmindste ikke finde mig foranlediget til at tie ganske stille, naar jeg hører saadanne Uttringer, som for mig staae saa betænkelige. Dersom virkelig nogle eller ialfald flere end eet Medlem her i Thinget skulde troe, at man ikke kan føle sig forpligtet i sin Interesse for Sagen til at fremhæve den Art af Spørgsmaal, hvis virkelig flere skulde troe, at det er personlige Spørgsmaal, — jeg deler forøvrigt naturligviis ikke den forvirrede Opfattelse af „personlige Spørgsmaal“, som ikke sjældent gjør sig gjældende —, ja, saa kan jeg kun sige, jeg beklager de ærede Medlemmer, som ikke ere istand til at fatte bedre, hvorpaa det kommer an i det politiske Liv.

Indenrigsministeren: Jeg finder det ganske naturligt, at Thingets retskyndige Medlemmer, og deriblandt den ærede sidste Taler, som indtager den første eller ialfald en af de første Pladser blandt Thingets retskyndige Medlemmer, henvende deres Opmærksomhed paa Overholdelsen af den Medvirkning, som efter Grundlovens § 23 tilkommer Rigsdagen med Hensyn til Afsluttelsen af Tractater. Dersom nu et Spørgsmaal om denne Medvirknings Omfang forelaa i sin Almindelighed, saa er kjender jeg fuldkommen hans Berettigelse til at bringe det til en Afgjørelse; jeg skal imidlertid tillade mig at yttre et Par Ord om, hvorledes